

DECIZIE

07 august 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului
judecătorul:

Iulia Sîrcu,

Judecătorii:

Valentina Clevadi, Tamara Chișca-Doneva,
Ion Corolevschi, Ion Vîlcov,

examinînd recursul declarat de către Stanislavov Vladislav, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Stanislavov Vladislav împotriva Consiliului și Primăriei mun. Chișinău, intervenient accesoriu ÎMGFL-12, privind contestarea actului administrativ,

împotriva hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2012, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă:

La 26 iunie 2012, Stanislavov Vladislav a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului și Primăriei mun. Chișinău, intervenient accesoriu ÎMGFL-12, privind contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că în baza contractului de vânzare-cumpărare din 31 iulie 2002, împreună cu fosta soție, Stanislavova Ludmila, au dobîndit în proprietate încăperile nelocuibile (demisol) cu suprafața de 326,5 m.p., amplasate pe str. Sucevița 41, mun. Chișinău. Aceste încăperi sunt amplasate în casa de locuit care se află în gestiunea ÎMGFL nr. 12.

În baza contractului de donație din 10 octombrie 2007, Stanislavova Ludmila a donat partea sa din acest imobil (cota-parte ideală) reclamantului, astfel, ultimul a devenit unicul proprietar a respectivelor încăperi nelocuibile.

Menționează reclamantul că, începînd din anul 2001, a organizat în încăperile sus-menționate o sală de dezvoltare fizică pentru copii „Titan Gim”, care funcționează pînă în prezent. Pentru organizarea sălii, reclamantul a investit surse financiare considerabile în reparație, replanificare și utilaj. Sala sportivă este frecventată în mare parte de copiii din familii vulnerabile, mulți din acești copii se ocupă gratuit, din cauza că nu au surse pentru achitarea plății lunare.

Indică reclamantul că pentru această categorie de copii sala „Titan Gim” este unicul loc unde aceștia își petrec timpul liber cu folos, fără ca să aibă legături nedorite cu impact negativ asupra adolescenților.

Mai indică reclamantul că, în demisolul de pe adresa sus-menționată mai rămîne un spațiu cu suprafața de 94,8 m.p., care este proprietate municipală, dar care constituie parte integrantă a încăperii ce aparține reclamantului cu drept de proprietate privată. Toți acești ani reclamantul a avut grijă de spațiul dat, l-a menținut în ordine, a schimbat pe cont propriu țevile pentru aprovizionarea casei de locuit, a făcut reparație în aceste încăperi și în încăperile care îi aparțin.

De nenumărate ori reclamantul s-a adresat către Consiliul și Primăria mun. Chișinău cu solicitarea de a-i fi dat în locațiune acest spațiu suplimentar, însă a primit răspunsuri formale.

Prin Prescripția nr. 378 din 17 octombrie 2011, eliberată în rezultatul controlului efectuat de Supravegherea de Stat a măsurilor contra incendiilor, s-a prescris de prevăzut a doua ieșire de evacuare. Această ieșire ar putea fi făcută de reclamant numai în cazul în care spațiul suplimentar i-ar fi atribuit în locațiune.

Relevă reclamantul că potrivit pct. 3.1.2 din Regulamentul gestionării clădirilor, construcțiilor și încăperilor cu altă destinație decît cea locativă-proprietate municipală, aprobat prin decizia Consiliului Municipal Chișinău nr. 4/11 din 26.09.2003, darea în locațiune a încăperilor pe baza principiilor generale se efectuează în baza acordurilor părților și acestui Regulament. Prioritatea se acordă cetățenilor care sînt în vecinătate cu încăperea propusă în locațiune.

Cere reclamantul obligarea pîrîtului să-i dea în locațiune spațiul cu suprafața de 94,8 m.p., amplasat în mun. Chișinău, str. Sucevița 41.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2012, acțiunea a fost respinsă.

Nefiind de acord c u hotărîrea instanței de fond, la 20 martie 2013, Stanislavov Vladislav a contestat-o cu recurs, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărîri noi, de admitere a acțiunii.

În motivarea cererii de recurs, recurentul a invocat că instanța de fond nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele pricinii și nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și prin urmare, în mod neîntemeiat a ajuns la concluzia de a respinge acțiunea.

Conform prevederilor art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat hotărîrea la 29 octombrie 2012 și a fost recepționată de către recurent la 06 martie 2013 (f.d. 64 verso). Cererea de recurs a fost depusă la 20 martie 2013, motiv pentru care cererea de recurs se consideră a fi depusă în termen.

Examinînd materialele dosarului în raport cu argumentele invocate în cererea de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ conchide că recursul înaintat de către Stanislavov Vladislav este neîntemeiat și urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Conform art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța de recurs, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, consideră că prima instanță a determinat definitiv circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii, apreciind probele prezentate de părți în corespundere cu prevederile art. 130 CPC, multiaspectual, complet, în ansamblul și interconexiunea lor, aplicând corect normele de drept material, și întemeiat a ajuns la concluzia de a respinge acțiunea.

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) al Legii contenciosului administrativ, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său recunoscut de lege, de către o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost pricinuită.

Reieșind din prevederile legale indicate, precum și din dispozițiile art. 2 și art. 3 ale Legii contenciosului administrativ, obiect al acțiunii în contenciosul administrativ îl constituie – actul administrativ cu caracter normativ sau individual; contractul administrativ; nesoluționarea în termenul legal al unei cereri referitoare la un drept recunoscut de lege.

Noțiunea de „act administrativ” este reglementată atât în art. 2 din Legea contenciosului administrativ, cât și în Rezoluția (77) 31 cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. Potrivit acestor reglementări, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorității publice, susceptibile a afecta direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor fizice sau juridice și care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Materialele cauzei atestă că, prin acțiunea înaintată, recurentul a contestat refuzul Consiliului și Primăriei municipiului Chișinău de a-i transmite în locațiune încăperile nelocuibile, spațiul cu suprafața de 94,8 m.p., din demisolul casei de locuit din str. Sucevița 41, mun. Chișinău.

Instanța de recurs reține că bunul imobil, la care pretinde recurentul este proprietatea Consiliului mun. Chișinău.

Conform prevederilor art. 315 alin. (1) CC, proprietarul are drept de posesiune, de folosință și de dispoziție asupra bunului.

Conform prevederilor art. 9 din Legii nr. 121-XVI din 04.05.2007, privind administrarea și deținutizarea proprietății publice, împuternicirile de proprietar al patrimoniului unității administrativ-teritoriale sunt exercitate de către Consiliul local în numele unității administrativ-teritoriale.

Prin urmare, instanța de fond în mod justa a concluzionat că dreptul de proprietate este acel drept subiectiv ce conferă titularului exercitarea în putere proprie și în interes propriu a atributelor de posesie, folosință și dispoziție asupra bunurilor sale în limitele determinate de lege, iar caracterul exclusiv al dreptului de proprietate îi permite titularului să dispună de bunul său, în limitele prevăzute de lege.

În aceste circumstanțe, instanța de recurs reține că instanța de judecată nu este în drept să oblige autoritatea publică locală să transmită recurentului în locațiune imobilul respectiv.

Cu referire la cele enunțate mai sus, instanța de recurs reține că hotărârea primei instanțe a fost adoptată în limitele competenței, reieșind din temeiul și obiectul acțiunii, cu aplicarea corectă a legii materiale care guvernează raportul juridic litigios.

Astfel, din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că hotărârea instanței de fond este legală și întemeiată, iar argumentele invocate în cererea de recurs nu și-au găsit confirmare în cadrul examinării acesteia, motiv pentru care cererea de recurs urmează a fi respinsă, iar hotărârea instanței de fond – menținută.

În temeiul celor expuse, în baza art. 445 alin. (1) lit. a) CPC al Republicii Moldova, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de către Stanislavov Vladislav.

Se menține hotărârea Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2012, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Stanislavov Vladislav împotriva Consiliului și Primăriei mun. Chișinău, intervenient accesoriu ÎMGFL-12, privind contestarea actului administrativ.

Decizia rămîne irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadî

Tamara Chișca-Doneva

Ion Corolevski

Ion Vîlcov